

Chương Chín

Đôi bạn tình về đến Cha Pa, sơn trấn nghỉ mát nổi tiếng nhất miền thượng du đất Bắc, vào một chiều lát phất mưa bay, có ít hoa tuyết giăng giăng trên phố.

Lẽ ra Hoàng Đạt, Ngọc Bích về sớm hơn, nhưng vì dọc đường, giữ đúng lời hứa, hai người đã tạt qua nhà họ Đèo ở chơi ăn Tết mấy ngày.

Đèo Thanh Sơn, Đèo Nguyệt Cầm không thấy Trần Dũng, ngạc nhiên bèn hỏi. Hiểu giai nhân Tây Bắc còn vương vấn hình ảnh bạn mình qua một lần gặp gỡ, Hoàng Đạt cố giúp nàng dập tắt ngọn lửa yêu đương mới nhen nhóm trong lòng, bảo: Trần Dũng có việc phải sang miệt Lào thượng chưa rõ bao giờ trở về, có thể đến vài năm không chừng! Và còn cho biết thêm: người yêu của chàng cũng ở bên đó, có lẽ hai người sẽ kết hôn trong thời gian sắp tới!

Nguyệt Cầm thoát nghe không giấu nổi vẻ buồn rầu. Nhưng sau nhờ Ngọc Bích tế nhị ngầm an ủi, nàng cũng khuây khỏa dần hiểu ra đó chỉ là sự rung động đơn phương nhất thời chẳng phải là tình yêu theo ý nghĩa đích thực! Lại được kết bạn với một thiếu nữ thông minh duyên dáng, nhiều tính tốt như Ngọc Bích, cô gái họ Đèo càng thấy tâm hồn đỡ tẻ lạnh!

Khi chia tay Nguyệt Cầm còn hẹn có dịp sẽ ghé xuống Hà Nội thăm anh chị Đạt!

Đôi bạn tình bàn nhau không đi ngả Lào Cai đáp tàu thẳng về Hà Nội, mà từ Phong Thổ hai người theo đường số 10 xuôi chèo hương Đông Nam qua Bình Lư về Cha Pa. Sau chuyến đi vất vả gian nan, Ngọc Bích muốn cùng người yêu du ngoạn thêm ít ngày nhân tiện ghé qua đồn điền nhà Đạt cho biết.

Điền trang họ Hoàng nằm cách sơn trấn chừng hơn cây số, về hướng Nam xế, cạnh khúc sông rừng nhánh nhỏ đổ từ mạn sơn lâm Fansipan qua Chapa.

Phong cảnh vùng này hết sức hữu tình, rải rác đây đó là những bóng nhà nghỉ mát của người Kinh, xa xa bóng sơn thôn thấp thoáng trên những dải núi đồi trùng điệp.

– Đến rồi kia!

Hoàng Đạt trở về hướng khu trại tọa lạc trên ngọn đồi trước mặt, trông khá bề thế với dãy nhà ngói đỏ dọc ngang sừng sững nhô cao khỏi lùm cây.

Từ ngày yêu nhau, đây là lần đầu tiên Đạt đưa nàng về chơi điền trang.

Hai người theo con đường đất đỏ quanh co dẫn lên đồi. Vừa thúc ngựa vượt qua một cái cổng bằng gạch xây còn vương vãi đầy xác pháo Tết liền gặp một người đàn ông trung niên tóc hoa râm, mặc quần áo kaki vàng từ trong phi ra.

– Kìa! Chú Canh! Đi đâu đó?

Đạt ghìem cương hỏi giật, người đàn ông nhận ra chàng, mừng rỡ kêu lên:

– Ô! Cậu đã lên!

Y chính là viên quản lý điền trang của họ Hoàng. Thấy chủ đi cùng một thiếu nữ, y cúi chào nhìn Đạt có ý hỏi.

Hoàng Đạt giới thiệu Ngọc Bích, cả ba người thả ngựa lững thững vào trại, vừa đi vừa trao đổi về công việc thu hoạch mùa màng.

Gia nhân, tá điền nam nữ nghe cậu chủ lên vội kéo ra chào, vẻ vui mừng thành thực vì chẳng mấy khi gặp chàng lên, lại có cả cô chủ tương lai nữa.

Tới trước ngôi nhà gạch một tầng trên đỉnh đồi, ngoảnh mặt về hướng đông, trước thêm có một khoảng sân nhỏ trồng nhiều loại hoa đẹp, Đạt xuống ngựa ném cương cho gia nhân, đưa người yêu vào.

Viên quản lý vội sai dọn một phòng trên lầu, cạnh phòng riêng của Đạt, làm chỗ nghỉ ngơi cho Ngọc Bích.

Tắm nước nóng xong, hai người xuống dùng cơm tối, có viên quản lý cùng dự.

– Bẩm! Cậu và cô... hình như đi chơi đâu về ghé qua?

Người quản lý mỉm cười hỏi trong lúc họ uống cà phê.

Đạt gật, cho biết vừa đi săn miệt thượng nguồn sông Đà về. Vốn biết chủ nhân là tay săn bắn giỏi, thích mạo hiểm, y cũng chẳng lấy làm lạ.

Đó rồi, mệt mỏi sau một cuộc viễn hành trên lưng ngựa, Ngọc Bích bèn đi nghỉ trước. Đạt ngồi lại cùng viên quản lý tính toán sổ sách đến gần khuya mới đi trở lên lầu.

Sáng hôm sau, điểm tâm xong, chàng sai thẳng yên cương đưa người yêu đi dạo chơi.

Hai người xuống phố, sơn trấn còn nguyên phong vị Tết, tuy nhiều hàng quán đã mở cửa buôn bán lại, người ngựa ngược xuôi khá tấp nập.

Xem phố hồi lâu chán mắt, Ngọc Bích bàn mua ít thức ăn đem theo, đi chơi dã ngoại.

– Nhưng... vật dụng để cả ở nhà, đi vậy sao tiện?

Đạt tỏ ý ngần ngại nhưng nàng nhoẻn cười gạt đi:

– Chẳng cần! Đi bất ngờ mới thú chứ! Em muốn được ngắm cảnh thác Bạc, cảnh rừng đào dưới rặng Tây Phàn mùa xuân... nghe đồn đẹp lắm phải không anh?

– Vậy thì... xin tuân lệnh!

Chàng đành nhún vai chiều ý nàng.

Hai người rẽ vào chợ mua sắm đôi chút đoạn tể ngựa ra khỏi trấn, đi về hướng rặng Tây Phàn.

Được chừng hơn dặm bỗng nghe tiếng nhạc đồng khua vang rộn dập, rồi một cỗ xe song mã bon bon vượt lên trước, theo sau là bốn, năm tay súng xà cạp trắng hộ tống. Đạt, Bích vội nép sang bên vệ đường tránh.

Cỗ xe lướt vụt qua, gã xà ích ngất ngưỡng trên xe tay quát lia ngọn roi ngoái dòm hai người cười ngạo nghễ. Từ trong xe nổi lên một tràng cười khanh khách, rõ giọng đàn bà, vọng ra như cổ vũ.

– Chắc bọn tiểu thư công tử con nhà quan nào đi chơi đây!

Đạt lắc đầu bảo người yêu, Ngọc Bích hậm hực nhìn theo đám bụi mù mịt.

– Láo thật! Mình mà chậm tí nữa đám bị chúng càn lăm. Đúng là một bọn ngang tàng, kém văn hóa! Hừ!

Thấy nàng lộ vẻ bức bối chàng cười nhẹ, can:

– Thôi, hơi sức đâu giận chúng! Đời thiếu chi hạng người như thế! Nào, ta tiếp tục!

Khi hai người đến gần khu vực thác Bạc đã thấy cỗ xe đậu ngoài bìa rừng, cạnh mấy thớt ngựa buộc dưới tàn cây, gã xà ích đang ngồi vắt vẻo trên xe phì phèo hút thuốc một mình. Chừng bọn kia kéo đi xem thác.

Hoàng Đạt, Ngọc Bích chỉ liếc qua đoạn rẽ cương thông thả tiến vào cánh rừng thưa theo lối mòn dẫn về hướng thác. Từng sống nhiều năm tại Chapa nên chàng rất thạo đường, chỉ lát sau ngọn thác đã sừng sững hiện ra trước mắt hai người, đẹp như một dải lụa bạc vắt trải từ lưng chừng núi xuống lấp lánh dưới nắng xuân dịu dịu.

Đôi bạn tình xuống ngựa buộc tạm dưới một cội tùng gần bên vụng thác. Ngọc Bích lặng ngắm cảnh thiên nhiên kỳ mỹ đến hơn phút, mặt rạng rỡ bảo người yêu:

– Đẹp thật! Quả là tiếng đồn chẳng ngoa chút nào!

– Ô! Đã hẳn! Đây là một trong những ngọn thác đẹp nhất vùng Tây Bắc! Có người còn gọi “thác bạc đầu” vì trông nó tựa tựa một mái tóc bạc xõa dài. Theo anh, thác này đẹp nhất là vào lúc hoàng hôn... nó gọi cho ta khá nhiều hình ảnh!

Đạt cười giải thích. Chàng trải rộng tờ báo trên mặt cỏ, trong lúc nàng bày các thứ ra đặt trên mặt phiến đá bằng phẳng cạnh đó. Biết tính người yêu thích “đưa cay” nàng mua theo cả một chai vang đỏ, loại Đạt thích.

– Ô! Em chu đáo quá! Đáng thưởng cho...

– Thưởng gì nào?

Bích liếc chàng cười nụ, vẻ đáng yêu đến nỗi Đạt rung động ngay ngất, ôm vai nàng thì thầm:

– Thưởng cho một cái hôn!

– Anh! Coi chừng người ta thấy!

Nàng lách vạt sang bên trốn mắt như trêu Đạt, trở về phía sau. Tưởng đâu là đùa, nào ngờ khi chàng quay lại quả nhiên có người từ xa đi tới thật.

Hai bóng người, một nam một nữ ung dung đi bên nhau chuyện trò, chốc chốc cô gái lại cười khanh khách, vẻ thích thú với câu chuyện.

Xa xa, đằng sau thấp thoáng mấy bóng lính xà cạp trắng lảng vảng, chừng chúng theo bảo vệ.

– Thì ra bọn ngồi xe khi nãy. Mặc chúng, anh à! Chúng mình...

Ngọc Bích cười khẩy bảo người yêu. Chợt nàng nhận ra nét mặt chàng dường như có điều gì khác thường.

– Anh... sao vậy?

Nghe nàng hỏi, Đạt thoáng lộ vẻ lúng túng:

– À! Không có gì... thôi! Mình dùng bữa đi, xế trưa rồi còn gì.

Chàng loay hoay mở nút chai rượu.

Trong khi đó đôi nam nữ đã tới gần.

Ngang qua chỗ Đạt, Bích ngồi, người thanh niên xem ra không chú ý lắm nhưng cô gái đột nhiên chậm bước hẳn, chăm chú nhìn rồi vùng reo lên:

– Anh Đạt! Trời! Em có ghé qua Hà Nội hỏi thăm mấy người quen về anh nhưng họ không biết. Vừa mới lên đây hôm qua, danh định ghé đằng đồn điền...

Đạt không giấu được nổi bối rối, ngượng ngùng ngó người yêu rồi đứng lên:

– À! Chào... Thúy Phượng!

Cô gái tên Thúy Phượng liếc nhanh Ngọc Bích rồi tiến lại bắt tay Hoàng Đạt, cử chỉ rất “đằm”:

– Lâu lắm chúng mình không gặp nhau. Dạo này anh mạnh giỏi chứ? Xin lỗi, đây là...

– À! Giới thiệu với Thúy Phượng... đây là Ngọc Bích, vợ sắp cưới của tôi.

Đạt dần lấy lại thái độ điềm tĩnh, tiếp luôn:

– Cô Thúy Phượng là bạn cũ của anh trước đây.

– Ô! Nào chỉ là bạn! Chúng tôi từng suýt trở thành... bạn trăm năm. Em nói không sai đó chứ, anh Đạt?

Câu này Thúy Phượng nói bằng tiếng Pháp, vẻ như khiêu khích Ngọc Bích. Trong ánh mắt cô gái rõ ràng chứa đựng vẻ ngạo mạn xen lẫn ghen tị trước hạnh phúc của đôi bạn tình.

Ngọc Bích vụt hiểu, không vừa nàng cũng trả đũa liền, trừng mắt nhìn đối phương đoạn nhún vai cũng rất... “đằm”, xỏ luôn một tràng rất đúng gọng:

– Điều đó cũng bình thường thôi. Đời trai có thể ví như con tàu viễn hành,

buộc phải đi qua nhiều “ga” trước khi tới đích của nó. Đáng kể hay không ở chỗ người ta là... “ga” phụ hay “ga” chính mà con tàu muốn đến, thế thôi!

Nghe lời lẽ sắc bén của nàng, Thúy Phượng không khỏi giật run, biến sắc ngó Đạt đến gần phút rồi nhanh giọng bảo chàng, về hậm hực:

– Em muốn gặp riêng anh có tí việc, càng sớm càng tốt, bất kỳ vào lúc nào. Đây, địa chỉ của em hiện giờ. Thôi, chào anh.

Nàng ta mở ví đầm lấy một tấm danh thiếp ghi nhanh mấy chữ đưa chàng, rồi quay đi bước vội về chỗ người thanh niên đang đứng đợi.

Họ cùng nhau bỏ đi về hướng rừng đào.

Hoàng Đạt tần ngần ngó tấm danh thiếp trên tay đoạn trao cho người yêu.

– Để làm gì?

Ngọc Bích giấu cợt hỏi vặn lại, giọng phảng phất nổi bực.

Hiểu nàng đang khó chịu vì cuộc gặp gỡ hết sức... vô duyên vừa qua, chàng trai họ Hoàng thâm kêu khổ bèn gượng cười, vo tròn mảnh giấy trong tay ném xuống vụng thác.

o O o

Mặt trời đã gác núi tây từ lâu.

Ngọc Bích tắm giặt xong, lần theo lối cũ trở về chỗ dựng lều.

Từ hai ngày qua nàng và Hoàng Đạt lần sâu vào vùng thâm sơn khuất tịch trong rừng Tây Phàn để săn lợn nòi. Có cả viên quản lý điền trang cùng tham dự.

Đạt cố ý tổ chức cuộc săn để tạo “không khí hòa thuận” giữa chàng với Ngọc Bích. Sau vụ “chạm trán” người yêu cũ tại thác Bạc, chàng đã kể rõ cho nàng nghe về mối tình năm xưa của mình.

Khoảng bảy, tám năm về trước khi Đạt mới ngoài hai mươi tuổi, đang là một võ sĩ lừng lẫy trên võ đài, tình cờ một lần về Chapa chàng quen biết Thúy Phượng.

Lúc ấy nàng vừa tròn mười tám, là con gái độc nhất của viên tuần phủ Cao Bằng đương thời, nhân đi nghỉ mát gặp Đạt. Hai người thân nhau rất nhanh.

Đạt chớm có ý tiến tới tình yêu với Thúy Phượng nhưng vì sớm nhận ra tính cách hai người chẳng thể hòa hợp được nên chàng thẳng thắn bày tỏ cho nàng hiểu.

Rồi họ chia tay nhau, tất cả chỉ diễn ra trong vòng mấy tháng, rất nhẹ nhàng và cũng chưa đi quá xa trong tình cảm.

Sau đó, Hoàng Đạt được tin Thúy Phượng sang Pháp du học.

Thời gian đầu, thỉnh thoảng nàng có gửi thư về thăm hỏi, nhưng sau bật tin hẳn, nghe đâu đã gặp ý trung nhân bên đó cùng trong số bạn bè đồng học.

Đạt thâm mừng cho nàng tìm được hạnh phúc nơi đất lạ.

Chuyện đã vùi quên từ lâu giờ bỗng tình cờ gặp lại, Thúy Phượng bảo “muốn gặp có tí việc” khiến Đạt không khỏi ngạc nhiên chẳng hiểu ý tứ nàng thế nào.

Tuy nhiên chàng dứt khoát không muốn tái ngộ cố nhân lần nữa.

– “Có những điều thuộc về dĩ vãng mà người ta chỉ muốn chúng yên nghỉ.”

Chàng bảo Ngọc Bích.

– Phải vì bây giờ anh có em bên cạnh chẳng?

Nàng hỏi kháy chàng.

Đạt thành thực lắc đầu, cười khổ:

– Cho dù không có em cũng vậy, không chỉ trong tình yêu mà ngay cả trong tình bạn, Thúy Phượng đến với người đời chỉ vì cô ấy thích hoặc cần, tuyệt không do một động lực nào khác. Một người sống với quan niệm vị kỷ đến lạnh lùng như nàng thật... khó gần gũi. Anh có thói phê bình người vắng mặt, nhưng đó là sự thật.

– Đây, cảnh cáo anh nhé. Em cũng rất ghét kẻ nào nói về người tình cũ của “hắn” theo kiểu đó. Liệu đấy!

Tuy dọa người yêu như vậy nhưng nàng cũng cảm thấy vững bụng.

Ngọc Bích hồi tưởng lại, mỉm cười vu vơ.

Gần đến chỗ cắm trại, còn cách chừng vài chục bộ, nàng bỗng khựng lại dòm sững về trước, thở mạnh.

Một bóng đàn bà mặc quần áo đi săn vai mang súng đang đứng đối diện Hoàng Đạt trước lều chàng.

Chính Thúy Phượng.

Hai người nói chuyện gì đó, xong nàng ta đưa tay bắt tay Đạt, đoạn bỏ đi về phía chân núi.

Chàng còn nhìn theo một lúc rồi quay vào, dáng băng khuâng lạ.

Bích đứng lặng giây lát, thâm đảo nhanh ý nghĩ trong đầu, trấn tĩnh lại ra vẻ điềm nhiên như không hay biết, về lều.

Thấy Đạt cùng viên quản lý đang lui cui nhóm bếp, nàng lên tiếng:

– Để đó em làm cho. Anh với chú Canh đi tắm kéo tối, suối lạnh.

– À...

Đạt lại gần, ngần ngừ nhìn nàng một thoáng, thấp giọng nói luôn:

– Thúy Phượng vừa ghé đây. Đoàn săn của cô ấy hạ trại đằng chân núi mé Đông, tình cờ chiếu ống nhòm thấy bèn lần tới! Hừ! Lại tình cờ...!

Chàng phác một cử chỉ bày tỏ vẻ bực trong lòng.

Ngọc Bích thầm vui khi thấy người yêu thành thực không giấu mình, tuy cũng lấy làm lạ vì thái độ của chàng, bèn khẽ hỏi:

– Gì mà căng thẳng vậy. Cô ấy làm anh mất vui? Hay là... cãi nhau với cố nhân?

Đạt lảng tránh cái nhìn ranh mãnh của người yêu, kéo nàng đi ra xa một chút, giọng phân trần:

– Chẳng cãi cọ gì hết. Nhưng... nàng ta cứ nói lảng nhãng làm anh phát mệt. Hừ! Chia tay gần chục năm, ngẫu nhiên gặp lại bỗng đâm ra... nhè nhằng. Thật phi lý!

– Ô! Tình yêu có thứ lý lẽ riêng của nó. Xưa người ta yêu rồi... hết yêu, nay chợt muốn “tái hồi Kim Trọng” thì sao? Ai cấm nổi cô ấy nào?

Nghe nàng trêu, Đạt thở phì chán nản bỏ vào lều sửa soạn đi tắm, ý không muốn bàn cãi nữa.

Ngọc Bích lòng còn thắc mắc, tối đó nhân lúc ngồi riêng tâm tình nàng nhắc lại chuyện ban chiều, hỏi, chàng bảo chẳng có gì đáng bận tâm lắm.

Thúy Phượng chỉ ngậm tở lộ tình ý bằng ánh mắt đồng thời nói quanh nói quẩn chuyện “bên Tây, bên ta” vậy thôi.

Nàng còn cho biết tuy đã trải qua mấy cuộc tình nhưng hiện giờ chẳng hề có người yêu. Gã thanh niên đi cùng chỉ là bạn, dù y rất mong chiếm được trái tim nàng.

– Một người phụ nữ mang lại rắc rối cho đàn ông và tự cho đó là điều thú vị trong cuộc sống.

Nằm trong lều, Ngọc Bích thầm nhận xét về Thúy Phượng.

Nàng ta đẹp, lanh lợi, giàu có quyền thế và có thể có bằng cấp cao đấy.

Thế nhưng, đây là một người con gái đầy ảo tưởng về chính mình, thích chinh phục nam giới để thỏa mãn tự ái hay đúng hơn là để khẳng định thế mạnh của bản thân.

Một kẻ không biết yêu? Hay một kẻ không-có-con-tim?

Ngọc Bích không khỏi tự cảm thấy mình quá khe khắt khi nghĩ về người yêu cũ của Đạt.

– Có lẽ tại mình ghen chằng? Không hẳn!

Nàng tự vấn lòng mình, khẽ lắc đầu.

Dù sao đi nữa, một cô gái tự trọng sẽ không bao giờ tìm cách quấy rầy người tình cũ như Thúy Phượng đang làm.

Tình yêu thật sự cũng đòi hỏi một thái độ cao thượng tương tự. Không thể kém hơn.

Trong trí nàng lại hiện lên hình ảnh bà chúa Ngàn và Trần Dũng, vợ cùng rõ nét giữa dòng tư tưởng miên man về tình yêu.

– Một biểu hiện cao nhất trong tình yêu. Liệu mình với anh Đạt có khi nào vươn tới nổi? Có lẽ tất cả vẫn còn ở phía trước.

Ý nghĩ này theo nàng vào giấc ngủ muộn màng.

Thình lình Ngọc Bích choàng tỉnh vì tiếng động lạ trước lều. Nàng chớp lia mắt dòm ngược ra ngoài.

Vừa lúc thoáng thấy một bóng đen cao lớn vội vã quay ngoắt đi.

Nàng suýt kêu lên nếu không nhận ra dáng dấp quen thuộc của Hoàng Đạt.

Lập tức nàng tung chăn gối ngồi phất dậy lên ra theo.

Viên quản lý đồn điền đang ngồi phiên gác, chống súng ngồi bên đống lửa xoay lưng về phía lều nàng, chừng tuyệt không hay biết chuyện Hoàng Đạt vừa bỏ đi.

Chàng đi vùn vụt về hướng góc núi Tây, nhanh đến nỗi Ngọc Bích bám theo muốn hụt hơi, nhiều lúc tưởng đành mất hút Đạt.

– Anh ấy đi đâu vậy kìa? Rõ hồi chiều cô ta bỏ đi về hướng Đông... sao giờ...

Đầu óc lờn vờn nhiều nghi vấn nhưng nàng vẫn tin chắc hành động lạ lùng của người yêu có liên quan đến Thúy Phượng.

Rừng khuya gió rít vù vù, bóng cây cành lòa xòa như bóng quái đen ngòm, khua xào xạc khiến đôi lúc Ngọc Bích cũng cảm thấy chờn chợn, dáo dác nhìn quanh.

Đến gần một khu gò thưa, Đạt dừng bước do dự mấy khắc, đoạn tiến vụt lên.

Ngay lúc đó từ trên gò một bóng nữ chạy vụt xuống, đón chàng.

Dù cách một quãng khá xa, dưới trăng mờ Ngọc Bích vẫn dễ dàng nhận ra dáng dấp Thúy Phượng. Tim nàng vụt đập mạnh trong lồng ngực, máu nóng bốc cao lên mặt, muốn xây xẩm phải vịn vội vào thân cây cạnh đó.

– Thì ra... anh ấy lên đi gặp người xưa. Trời ơi.

Trong khoảnh khắc hình ảnh Hoàng Đạt và Thúy Phượng đi song song bên nhau lên gò vắng vụt quay cuồng đảo lộn trước mắt nàng... Rồi, chừng không còn chịu đựng nổi nỗi xúc động gôm ghê giằng xé cõi lòng, nàng vùng quay đầu bỏ chạy...

Gió núi Tây Phàn vẫn không ngừng lùa qua thung lũng, gào rít từng hồi nghe như tiếng nấc nghẹn bi thương cất lên từ trái tim người thiếu nữ...

Hoàng Đạt dụi tắt mẩu thuốc lá cháy dở, đứng lên:

– Thúy Phượng. Anh đã nghe trọn những gì em muốn nói, và em hẳn cũng đã rõ tâm tư anh qua điều vừa kể. Lẽ ra giữa chúng ta không nên có cuộc gặp gỡ như đêm nay, bởi nó dễ khiến người ta ngộ nhận. Anh mong rằng trường hợp này sẽ không tái diễn lần nữa. Đồng ý chứ. Một lời khuyên cuối cùng, nếu em cho phép: Hãy trân trọng mọi giá trị tốt đẹp trong cuộc sống, điều đó sẽ mang lại hạnh phúc đích thực đồng thời nâng cao tâm hồn chúng ta. Chào! Thúy Phượng cũng nên trở về lều đi thôi, sắp sáng rồi.

Đạt đưa tay ra, Thúy Phượng chớp mắt buồn bã nhìn chàng giây lâu rồi khẽ gật đầu.

Hai người chia tay nhau, khi quay đi mấy bước, Đạt mới nghe tiếng thở dài của nàng thoảng trong hơi gió đêm rừng:

– Em sẽ... cố gắng như lời anh...

Chàng rảo bước nhanh hơn, đi như chạy về hướng cũ.

Mặt đồng hồ dạ quang đã chỉ gần bốn giờ sáng.

Đạt về lều.

Bếp lửa gần tàn rụi không có ai ngồi gác.

Viên quản lý đang trùm chăn ngủ vùi trong lều của y.

Dột lòng, chàng vội chạy lại lều Ngọc Bích.

Lều trống trơn, sắc hành trang súng săn cũng biến mất. Xem lại, ba thớt ngựa buộc ngoài cũng chỉ còn hai.

– Trời! Nàng đi đâu? Hay là...

Chàng vụt hiểu thất kinh vội lay người quản lý, hỏi dồn:

– Chú Canh! Cô đâu rồi, nói mau!

Đang ngủ say bị dựng dậy, y vùng ngơ ngác hỏi lại:

– Cậu bảo sao? Cô ư? Cô bảo tôi... vào ngủ để cô gác thay... cơ mà.

– Gác thay chú? Hừ! Lúc đó vào khoảng mấy giờ?

– Dạ! Khoảng hai giờ!

Đạt liền soi đèn tìm dấu ngựa, định hướng Ngọc Bích bỏ đi, đoạn bảo y:

– Chú theo hướng Đông Bắc về thẳng Chapa, nhớ lưu ý dọc đường may ra có manh mối gì về cô ấy. Tôi sẽ theo hướng này. À, quên, về đồn điền lập tức cho người đi lên ga Lào Cai và ga Phố Lu đón xem cô có ra đón tàu xuôi về Hà Nội không?

Thấy y vẫn còn ngỡ ngàng trước việc Ngọc Bích bỏ đi, chàng nói luôn:

– Cô ấy giận tôi nên có lẽ bỏ về trước. Hiểu chứ?

Đó rồi chàng quơ vôi hành trang, súng sẵn lên ngựa vọt đi liền.

Vết chân ngựa đập cỏ còn mới nguyên, chạy dài về hướng Nam.

Đạt ra roi thúc ngựa đuổi miết chừng hơn giờ sau, trời sáng, tới một nhánh sông rừng thì mất dấu.

Nhánh sông nhỏ này đổ từ miệt sơn lâm Tây Phàn xuôi về hướng Đông, có lẽ bắt vào sông Hồng.

Đạt ghìm cương phóng tầm mắt quan sát, trong lòng ngổn ngang trăm mối lo âu.

Rõ, Ngọc Bích chẳng phải vô cơ bỏ đi như vậy.

Bích vốn nhạy cảm, có lẽ nàng đoán hiểu qua thái độ rồi theo dõi bắt gặp chàng và Thúy Phượng nói chuyện trên gò vắng hồi đêm nên nàng giận dỗi quyết xa lánh, không một lời từ biệt.

– Chỉ tại mình vụng về phạm sai lầm mà nên! Hừ! Khôn ba năm đại một giờ. Tại sao không kể rõ cho Bích... mình gặp Thúy Phượng theo lời hẹn chỉ nhằm mục đích khuyên cô ấy từ bỏ ảo tưởng, chấm dứt hành động lôi kéo tình cảm phi lý mà thôi chứ nào phải vì phản bội nàng.

Chàng thở phì, tự trách mình. Ngọc Bích là một thiếu nữ hết mực chung thủy trong tình yêu, đồng thời nàng cũng đòi hỏi chàng sự thành thật tuyệt đối. Một hành vi thiếu thẳng thắn, dù nhỏ đến đâu vẫn không được nàng chấp nhận. giờ đây, sau vụ hồi đêm liệu nàng có chịu cảm thông mà bỏ qua cho chàng?

Đạt rẽ ngoắt cương ngựa, phi nhanh về hướng Đông xế.

o O o